ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 30ής Νοεμβρίου 1976 *

Στην υπόθεση 42/76,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad των Κάτω Χωρών προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή των άρθρων 2 και 3 του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 388 της 31ης Δεκεμβρίου 1988, σ. 7 έως 16 και 20 έως 22), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της ασκηθείσας, ενώπιον αυτού του δικαστηρίου, αναιρέσεως από το γενικό εισαγγελέα του Hoge Raad κατά αποφάσεως του Kantonrechter Boxmeer, εκδοθείσας επί διαφοράς μεταξύ

Jozef de Wolf, Turnhout (Βέλγιο),

και

Harry Cox BV, Boxmeer (Κάτω Χώρες),

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της εν λόγω συμβάσεως, και ιδίως του άρθρου 31,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, πρόεδρο, A. M. Donner και P. Pescatore, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen A. J. Mackenzie Stuart και A. O' Keeffe, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Mayras
γραμματέας: A. Van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με απόφαση της 7ης Μαΐου 1976, η οποία περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Μαΐου 1976, το Hoge Raad των Κάτω Χωρών υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει του πρωτοκόλλου της 13ης Ιουνίου 1971, ερώτημα ως προς την ερμηνεία, ιδίως του άρθρου 31, της Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, στο εξής αποκαλούμενης «η Σύμβαση».

2 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, ο ενάγων της κύριας δίκης, κάτοικος βελγίου, αφού πέτυχε απόφαση του juge de paix (ειρηνοδίκη) του Turnhout (Βέλγιο), με την οποία καταδικάστηκε ο εναγόμενος της κύριας δίκης, κάτοικος Κάτω Χωρών, να πληρώσει ένα τιμολόγιο, άσκησε, στη συνέχεια, ενώπιον του Kantonrechter (ειρηνοδίκη) του Boxmeer (Κάτω Χώρες) αγωγή στρεφομένη κατά του αυτού εναγομένου και έχουσα το αυτό αντικείμενο.

3 Το Kantonrechter, αφού άκουσε τον εναγόμενο, δέχτηκε την αγωγή και αποφάνθηκε, επί της ουσίας, κατά την αυτή έννοια με το βελγικό δικαστήριο.

4 Το ολλανδικό δικαστήριο, κρίνοντας έτσι, θεώρησε ιδίως ότι, αφενός, είχε την υποχρέωση να αναγνωρίσει τη βελγική απόφαση δυνάμει του άρθρου 26 της Συμβάσεως αλλά ότι, αφετέρου, κατά την ολλανδική νομοθεσία, η επιλεγείσα από τον ενάγοντα διαδικασία είναι λιγότερο δαπανηρή για τους διαδίκους παρά ό,τι θα ήταν η διαδικασία που θα εκινείτο σύμφωνα με τα άρθρα 31 και επόμενα της συμβάσεως, δηλαδή η υποβολή, στον πρόεδρο του αρμόδιου Arrondissementrechtbank, αιτήσεως με την οποία να ζητείται να περιβληθεί η βελγική απόφαση τον εκτελεστήριο τύπο.

5 Ο γενικός εισαγγελέας του Hoge Raad άσκησε αναίρεση ενώπιον αυτού του δικαστηρίου κατά της αποφάσεως του Kantonrechter, με την αιτιολογία ότι αυτό έπρεπε να κηρύξει την αγωγή απαράδεκτη, καθόσον η διαδικασία του άρθρου 31 της Συμβάσεως είναι το μόνο έννομο μέσο που διαθέτει ο ενάγων για να εκτελέσει την απόφαση του βέλγου δικαστή.

6 Το Hoge Raad ερωτά το δικαστήριο, στην ουσία, αν η σύμβαση εμποδίζει ο ενάγων που πέτυχε, εντός συμβαλλομένου κράτους μέλους, δικαστική υπέρ αυτού απόφαση, δυναμένη να περιβληθεί τον εκτελεστήριο τύπο δυνάμει του άρθρου 31 της Συμβάσεως σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, να ζητεί από το Δικαστήριο του τελευταίου αυτού κράτους να καταδικάσει τον άλλο διάδικο σε ό,τι καταδικάστηκε στο πρώτο κράτος.

7 Κατά το άρθρο 26, εδάφιο 1, της Συμβάσεως, «απόφαση που εκδίδεται σε συμβαλλόμενο κράτος αναγνωρίζεται στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα κράτη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία».

8 Παρόλον ότι τα άρθρα 27 και 28 προβλέπουν ορισμένες εξαιρέσεις από αυτήν την υποχρέωση αναγνωρίσεως, το άρθρο 29 ορίζει, ωστόσο, ότι «αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως».

9 Αφής στιγμής μία αγωγή επί της ουσίας κηρύσσεται τύποις δεκτή, το επιληφθέν δικαστήριο οφείλει να αποφανθεί επί του βασίμου της αγωγής, πράγμα που θα μπορούσε να το οδηγήσει στο να εκδώσει απόφαση αντιφατική προς προγενέστερη αλλοδαπή απόφαση και, συνεπώς, να παραβεί την υποχρέωση αναγνωρίσεως της τελευταίας.

10 Επομένως, είναι ασυμβίβαστο προς την έννοια των αναφερθεισών διατάξεων το να γίνει τύποις δεκτή αγωγή, η οποία έχει το αυτό αντικείμενο και έχει εγερθεί μεταξύ των αυτών διαδίκων με αγωγή που έχει ήδη εκδικαστεί από δικαστήριο άλλου συμβαλλομένου κράτους.

11 Το ασυμβίβαστο, προς τους στόχους της συμβάσεως, διαδικασίας όπως η κινηθείσα ενώπιον του Kantonrechter Boxmeer προκύπτει και από το άρθρο 21 της Συμβάσεως, το οποίο αφορά την περίπτωση κατά την οποία «έχουν ασκηθεί αγωγές με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία μεταξύ των ίδιων διαδίκων ενώπιον δικαστηρίων διαφόρων συμβαλλομένων κρατών» και το οποίο επιβάλλει στο δικαστήριο, που έχει επιληφθεί μετά το πρώτο δικαστήριο, την υποχρέωση να διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του υπέρ του πρώτου.

12 Αυτή η διάταξη αποδεικνύει τη μέριμνα να αποφευχθεί όπως τα δικαστήρια δύο συμβαλλομένων κρατών αποφανθούν αντιστοίχως επί της αυτής διαφοράς.

13 Τέλος, το να γίνει δεκτή η άσκηση δύο αγωγών, όπως συνέβη στην προκειμένη περίπτωση, θα μπορούσε να οδηγήσει στο να αποκτήσει ο πιστωτής δύο εκτελεστούς τίτλους λόγω μιας και μόνο απαιτήσεως.

14 Αυτές οι σκέψεις δεν ανατρέπονται από το γεγονός ότι σε δεδομένη περίπτωση, κατά την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία, η προβλεπόμενη στα άρθρα 31 και επόμενα της συμβάσεως διαδικασία θα μπορούσε να αποδειχθεί δαπανηρότερη από μια νέα δίκη επί της ουσίας.

15 Σχετικώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η σύμβαση, σκοπούσα ακόμα κατά το προοίμιό της, «να εξασφαλίσει την απλούστευση των διατυπώσεων για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων», θα έπρεπε να οδηγήσει τα συμβαλλόμενα κράτη στο να φροντίσουν ώστε τα έξοδα της προβλεπόμενης από τη σύμβαση διαδικασίας να καθορίζονται κατά τρόπο ανταποκρινόμενο σ' αυτή τη φροντίδα απλουστεύσεως.

16 Πρέπει, επομένως, να δοθεί καταφατική απάντηση στο υποβληθέν από το Hoge Raad των Κάτω Χωρών ερώτημα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε, με απόφαση της 7ης Μαΐου 1976, το Hoge Raad των Κάτω Χωρών, αποφαίνεται:

Οι διατάξεις της Συμβάσεως για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, δεν επιτρέπουν ο διάδικος που πέτυχε σε συμβαλλόμενο κράτος δικαστική υπέρ αυτού απόφαση, δυνάμενη να περιβληθεί τον εκτελεστήριο τύπο δυνάμει του άρθρου 31 της Συμβάσεως σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, να ζητεί από δικαστήριο του τελευταίου αυτού κράτους να καταδικάσει τον άλλο διάδικο σε ό,τι καταδικάστηκε στο πρώτο κράτος.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 30 Νοεμβρίου 1976.

Kutscher Donner Pescatore Mertens de Wilmars

Sørensen Mackenzie Stuart O' Keeffe

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Νοεμβρίου 1976.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher